

Liberi de a sărbători

Textul biblic: Ezra 6: 13-22

Versetul de aur

Copiii lui Israel, preoții și leviții, și ceilalți fiii ai robiei au făcut cu bucurie sfințirea acestei Case a lui Dumnezeu. Ezra 6: 16

Introducere

În 1936, teologul german Dietrich Bonhoeffer a înființat și a predat la un seminar secret din Finkenwalde, situat în Polonia actuală. Înființarea unui seminar care a luptat împotriva bisericii susținute de stat era riscantă. În orice moment, poliția secretă germană putea închide seminarul. Și mai rău, ar putea să bage liderii în închisoare. În ciuda riscului, Bonhoeffer și-a păstrat convingerile că seminarul este crucial. În pragul unei crize mondiale, seminarul a dezvoltat lideri bisericești.

La seminar, Bonhoeffer a predat textul Vechiului Testament al lui Ezra. El credea că textul oferă un model de credințioșie față de Dumnezeu în perioadele de criză. În vremuri dificile, poporul lui Dumnezeu trebuie să păstreze speranța că promisiunile lui Dumnezeu vor rămâne adevărate. Această speranță este evidentă indiferent de perioada de timp, fie că este Israelul post-exil sau Europa de dinainte de război – sau astăzi.

Contextul lecției

Lecția de astăzi continuă relatarea din Ezra 6:1–12 (vezi lecția 2). Exilații evrei relocați, sub conducerea lui Zorobabel, au reconstruit temelia templului din Ierusalim (Ezra 3:8). După ce a început lucrarea, oficialii persani au întreat sub a cui autoritate au reconstruit (5:3–5). Regele persan Darius a răspuns și a repetat o declarație a regelui Cyrus. Abia atunci exilații au fost liberi să reconstruiască fără teama de amestec (6:1-5). În plus, regele Darius a făcut alocații pentru a sprijini financiar reconstrucția (6:8–9). Exilații au putut să reconstruiască un loc potrivit de închinarea Domnului.

Oamenii acordă adesea importanță și semnificație unor locuri specifice. Așa că nu ar trebui să fie deloc surprinzător faptul că exilații ar prețui Templul și ar celebra reconstrucția lui. Templul a marcat locul unde se întâlnea Dumnezeu cu poporul său (1 Regi 8:27–30). Dar dacă Israel nu ascultă de Dumnezeu, atunci prezența Lui ar părăsi Templul (Ezechiel 10:1–18). Templul (și predecesorul său, Cortul Întâlnirii) le-a permis israeliților să experimenteze prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. Ia permis chiar lui Israel să urmeze corect poruncile lui Dumnezeu (Deut 12:11).

Construcția templului a fost doar primul pas. Clădirea trebuia să fie dedicată pentru a semnifica sfințenia ei înaintea lui Dumnezeu. Au fost oferite sacrificii și poporul lui Dumnezeu a celebrat bunătatea Lui (1 Regi 8:62–66; 2 Cronici 7:4–11).

În numeroase cazuri, templul a suferit modificări. De exemplu, regele necredincios Ahaz a îndepărtat anumite părți (2 Regi 16:17–18). Ca răspuns, liderii credincioși au reinstabilit anumite practici (2 Regi 23:21–23). Era important ca templul să treacă prin ritualul purificării (2 Cr 29). Templul a fost un loc sfânt unde era prezența lui Dumnezeu.

Tatnai, guvernatorul, a supravegheat regiunea de pe partea de vest a râului Eufrat, o regiune cunoscută sub numele de Trans-Eufrat. El a așteptat până la decretul regelui Darius înainte de a răspunde la reconstrucție (Ezra 5:5). Se știu puține despre tovarășii care s-au alăturat lui Tatnai și Shethar-Bozenai. Ei probabil constau din numeroase grupuri de oameni (vezi Ezra 4:9). Tatnai și tovarășii lui au întreat pe evrei de ce au nevoie, au raportat la Darius și au primit sprijinul necesar (5:6; 6:6–12). Opoziția anterioară față de exilați s-a risipit din cauza sprijinului arătat de rege (vezi 4:1–5).

B. Bătrânii și Prorocii (v 14-15)

Lucrările la reconstrucția templului au început în 536 î.Hr. (Ezra 3:8). Pentru o vreme, munca s-a oprit din cauza opoziției. Totuși, a început din nou în al doilea an al lui Darius, 520 î.Hr. (4:24).

C. Copiii lui Israel, preoții și Leviții (v16-18)

Actul de dedicare a fost esențial de-a lungul istoriei Israelului. Mulțimile mari ale poporului Israel au dedicat cu bucurie templul lui Solomon (1 Regi 8). În mod similar, o mulțime s-a adunat pentru dedicarea templului reconstruit. Toți cei implicați – preoții, leviții și restul exilaților – au recunoscut că „Domnul zidește Ierusalimul; el adună pe surghiunii lui Israel” (Ps147:2).

II. Sărbătoarea de celebrare (Ezra 6: 19-22)

A. Paștele sau sărbătoarea Azimelor (v 19-22)

Prăznuirea Paștelui este un timp de amintire. Israelul trebuia să-și amintească de eliberarea de către Dumnezeu a națiunii lor de sub opresiunea din Egipt (Exod 12:1–14; Levitic 23:4–8).

B. Pâinea nedospită (v 22)

Sărbătoarea de o zi a Paștelui a precedat cu o săptămână de ținerea Sărbătorii Azimelor. În timpul acestei săptămâni participanții au mâncat pâine fără drojdie (azime). Acest act a servit ca o amintire a mântuirii și eliberării lui Israel din Egipt (Exod 12:14–20; 13:3–10)

CONCLUZII

Templul reconstruit a fost rezultatul asigurării și credințioșiei lui Dumnezeu față de poporul său. Drept urmare, exilații și-au exprimat închinarea plină de bucurie și recunoștința față de Dumnezeu. Dedicarea templului și sărbătorile de celebrare i-au făcut pe exilați să-și exprime bucuria potrivită față de Dumnezeu. Încă o dată, oamenii au putut experimenta o relație corectă cu Dumnezeu, un adevărat motiv de bucurie și sărbătoare.

Comunitatea noastră de credincioși poate fi determinată să construiască noi clădiri și să stabilească noi programe. Dar principala noastră provocare atunci când construim este să răspundem cu bucurie. Credințioșia lui Dumnezeu față de noi cere un astfel de răspuns! Pe baza acestei temelii suntem chemați să lăudăm pe Domnul, ca o revărsare a credințioșiei lui Dumnezeu. În cele din urmă, acestea devin un semn pe care să îl vadă lumea.

Cetrebuesă memorăm: *Poporul lui Dumnezeu trăiește într-o speranță plină de bucurie și de sărbătoare!*